

Ἡ πολυτέλειά των συνίσταται εἰς τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς κόμης, ὅστις εἶναι ποικίλος καὶ εἰκονικός. Ἡ κόμη ἀλείφεται ἢ δι' ἐλαίου ἢ διὰ βουτύρου χλωροῦ, καὶ τῶρα μὲν καταβαίνει λυτὴ ἐπὶ τὸ στήθος καὶ τοὺς ὤμους, τῶρα δὲ εἰς βραστύχους, ἐφ' ὧν κρέμονται νομίσματα, ἢ πετάλεια χρυσᾶ, καὶ ἄλλοτε κομψῶς καὶ πολυτρόπως στρέφεται περὶ τὸ μέτωπον· ἅπλουν στέρα ἔτι εἶναι τῶν ἀνδρῶν ἢ ἐνδυμασία, ἥτις παρομοιάζει πολὺ μὲ τὴν Γκερικήν καὶ μὲ τὴν Οὐγκρικήν.

Ὁ δόλις μὸς των εἶναι ἀπαράλλατος ὡς ὁ ἄλβανος. Φέρουσιν ὅπλον μακρὸν, δύο πυριτοθήκας μικρὰς εἰς τὴν μέσην μὲ δύο πιστόλια καὶ ἐν γιταγάνι. Ποτὲ δὲν ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὰ ὅπλα των, γυμνοὶ ἐν δωματίων, ἀλλ' ἐνοπλοὶ καὶ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας.

Καθὼς εἶναι ἅπλοϊ κατὰ τὴν τροφήν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, οὕτως εἶναι καὶ κατὰ τὰ ἥθη καὶ τὸ πνεῦμα. Περὶεργοί, ἐρευνῶσι περὶ παντός, καὶ δὲν εὐχαριστοῦνται ἀπὸ ἀπάντησιν πλαγίαν. Ἡ γλῶσσα των ἀνθρᾶ καὶ λακωνική. ἔχουσι τὸ πνεῦμα ὀξύ, τὴν φαντασίαν ζωηράν, τὸ μνημονικὸν ἀξιοθαύμαστον. Φύσει ἐλεήμονες ἀγαπῶσι μετὰ σταθερότητος. Ἀγράφματοι, ἀλλ' ἐν τῇ μέθῃ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ αὐτοσχεδιάζουσιν ἄξιματα, καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν ὥδας ἡρωϊκάς, καὶ συναξάρια ἁγίων. Μηχανικοὶ ἀνευ προτύπων, διομήχανοι χωρὶς μέσων, μαθάνουσιν εὐκόλως, καὶ ἐπιτυγχάνουσι καθ' ὅλα. Ἀποστρέφονται τὸ ψεῦδος, καὶ μόνον ὀρκίζονται χάριν τῆς ἐνεργείας τοῦ λόγου, προτιμῶσι δὲ τὴν ἀποτυχίαν τῆς δίκης μάλλον, ἢ τὴν ὀρκωμοσίαν ἐνώπιον δικαστηρίου. Ἡ φράσις των ἢ συνήθης πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ λόγου των εἶναι οὕτη α ὅ,τι σοὶ λέγω εἶναι ἀλήθεια, ἐγὼ δὲν ἐπορεύθην ποτὲ οὔτε εἰς τὴν Βενετίαν, οὔτε εἰς τὴν Ζάραν. » Εἶναι ὀρθτοὶ ἐκ πεποιθήσεως, οὐχὶ διὰ δογματῶν δὲν φιλονεικοῦσι ποτε περὶ τῶν θρησκευτικῶν, λέγοντες, α πιστεύομεν ὅ,τι ἐπίστευον οἱ πατέρες μας, ὅ,τι ὁ ἱερεὺς μᾶς διδάσκει. »

Ὁ ἥλικός χαρακτήρ των Μορλάχων εἶναι εὐαγγελικός, τὸ χρυσίον δὲν τοὺς διαφθείρει. Οἱ πλεῖστοι τῶν οἰκῶν δὲν ἔχουσι κλεῖθρα. Εἶναι φίλοι σταθεροὶ καὶ ἔχθροι ἀσπονδοὶ· ὅστις, λέγουσι, δὲν ἐκδικεῖται δὲν ἀγιάζεται. Καὶ οἱ λησταὶ εἶναι γενναῖοι, καρτεροὶ εἰς τὸν κίνδυνον, ἀνδρεῖοι εἰς τὸ κακούργημα· δὲν προδίδουσιν, οὔτε κλέπτουσιν ὅπου δὲν ὑπάρχει κίνδυνος.

Ὁ λόγος των εἶναι ἱερός, ἐάν τις ὀρκισθῇ α ὡς τίμιος Μορλάχος » ποτὲ δὲν ἐπιорκεῖ.

Οἱ Μορλάχοι σέβονται θρησκευτικῶς τὰ πάτρια, καὶ ἔσονται τίμιοι καὶ ἀνδρεῖοι ἐνὸς ὧν δὲν τοὺς κολλᾷ ἢ λήπρα τοῦ ἐξευγενισμοῦ τῶν εὐρωπαίων.

I. Z.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΛΕΥΚΑΙΑ

ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΑΘΘΕΙΣΑ

Καὶ

ΟΣΟΝ ΕΝΕΣΤΙ ΔΙΑΦΩΤΙΣΘΕΙΣΑ

Ἐπὶ

I. N. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Λευκαδίου.

Ζ. α.

Περὶ τέταρτον σχεδὸν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀγ. Μ. ρας, πρὸς Νότον, ὅπου ποτὲ ἔκειτο ἡ Νήρικος, ὅπου, τοῦ χρόνου προχωροῦντος, εἶχεν ἐπεκτείνῃ ὁρίαν τῆς ἡ πόλεως Λευκάς, νεολογικώτερον δὲ πρὸς εἴσοδον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγ. Τριάδος, ἐν χωρίῳ Μ. λιγόνι, ἀνασκαφῆς γινομένης τὸ 1845, ὑπὸ τοῦ πολιτοῦ μας Κυρίου Ἀλεξάνδρου Τσαρλαμπά, εἰς ἡ ἐπομένῃ ἔμμετρος ἐπιγραφὴ, ἐφθαρμένη κατὰ πρῶτους στίχους, μετὰ καὶ ἄλλων ἐκεῖ ἐρείπειων, ἐνα βεβαίως συνεκρότουσιν τιμητικὴν Ἀψίδα (ἥς ἀπαρασταδὲς ἐσώζοντο καὶ μέχρι πρό τινων ἐτῶν), τοῦ μετώπου τῆς ὁποίας ἦν προσηρμοσμένη, ὡς καὶ νῆς, ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ ἡ ἐν αὐτῇ μνημονευομένη πᾶς ἡτις ἀπωλέσθη. Τὸ πρωτότυπον ἐπὶ λευκῆς καὶ τοῦ μετὰ τὴν πλάκας, εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ κτήτου (α), ὅπερ ἦδη τὸ πρῶτον ἐκδίδομεν μετὰ ἀναγκαίων παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς συμπληρώσεως αὐτῇ ἐποιήσαμεν, ἐπὶ τῆς ἐν ἡ ἐχάραχθῃ ἐποχῇ, ἐπὶ τοῦ πρὸς ὁ ἀναφέρεται προσώπου.

ΦΡΟΥΡΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΛΙΑΝ ΑΙ

ΩΝ ΕΝΕΚΕΝ ΛΕΥΚΑΣ ΤΟΝ ΑΕΙ ΣΩΤΗ

ΕΙΚΟΝΙ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΙ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑΙ ΣΤΕΦΑΝ

Ω ΠΟΛΙ ΓΙΝΩΣΚΕΙ. ΓΑΡΟΛΑΙ ΧΕΡΙ ΚΑΙ Μ

(ΝΟ)

ΤΟΙΣ ΑΓΑΘΟΙΣ ΟΡΕΓΕΙΝ ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ Ι

(ΡΙΤ)

ΛΕΥΚΑ.

Ἰδοὺ δὲ καὶ κατὰ πόσον ἠδυνήθημεν νὰ τὴν πληρώσωμεν.

Φρούρια καὶ σχολιὰν ἄΝΟΔΟΝ ΕἰΡΓΑΣΑΤΟ, ὧν ἔνεκεν Λευκάς τὸν αἰετῶν ΠΑ ΕΑΥΤΗΣ εἰκόνι καὶ πίστει καὶ φίλῃ στεφανοῖ.

ὦ πόλι, γινώσκειΣ γὰρ ὅλα χερί καὶ διανοίᾳ τοῖς ἀγαθοῖς ὀρέγειν ἀθανάτους χάριτας.

ΛευκάΣ

(α) Μόρον αὐτοῦ ἀντίγραφον ἔλαβον οἱ Κ. Δρ. Π. Κασιλάκης Κεφαλλην, Ἀρ. Βαλλιαῖος Λευκάδιος καὶ ἡμεῖς.